

Quina convivència?

written by Ferran Planell | 16 d'agost de 2023

M'aixeco d'hora i acostumo a fer una repassada a les notícies. Res d'especial, a la fi, és un hàbit força generalitzat i compartit. Però en fer-ho, d'ençà del 24 de juliol –l'endemà de les últimes eleccions–, no paro de preguntar-me com es poden arribar a dir tantes bajanades. El guirigall que tenim muntat a casa nostra, davant les negociacions per formar govern al país veí, és quelcom inaudit.

L'aritmètica és la que és, parla per si mateixa i, vist des de l'independentisme, els resultats tan sols deixen una pregunta a l'aire: PP i PSOE, o PSOE i PP (tant se me'n dona l'ordre), sou capaços d'arribar a un acord? No? Doncs, no perdeu més el temps i aneu convocant noves eleccions. Nosaltres ja ens ocuparem de treure un millor resultat per continuar-vos bloquejant. Un cop rere un altre. Els que calgui fins on aguanteu. I no pas, perquè així creguem que podrem negociar res, sinó tan sols per tocar-vos allò que no sona i posar-vos en evidència davant la comunitat internacional (que, cal recordar, va molt més enllà d'Europa).

Oi que és clar, senzill i diàfan? Doncs, sembla que no. I no ho és, perquè una part dels dirigents dels partits que s'autoanomenen independentistes –i vull insistir en el mot “dirigents”– no acaben de tenir clara la concepció “casa nostra” i “país veí” per referir-se a Catalunya i Espanya.

D'aquests, n'hi ha tant a JUNTS com a ERC. Els de la CUP mengen a part i no saps mai amb quina et sortiran. Sempre m'he preguntat si davant del dilema “España, antes roja que rota”, en cas de ser roja de veritat, per quina opció es decantarien si Catalunya se'ls presentés lliberal o social-demòcrata.

Encaparrats a fer bullir l'olla i emplenar el cove d'escorrialles, els comandaments d'ERC, no tan sols volen

continuar fent més del mateix, sinó que ara pretenen fer-ho agafadets de la mà de JUNTS (per allò, que saben, que dirigents disposats n'hi trobaran). Una manera d'actuar, aquesta, que no tan sols denota una ànsia desmesurada per aferrar-se la parcel·la de poder que tant els ha costat d'assolir a uns i que encara més enyoren altres, sinó que a més, és una absurditat en si mateixa. Vaja, així ho penso, perquè espero que JUNTS (que dirigents compromesos amb l'independentisme, també en té) no es deixarà engalipar un cop més per un farsant com el Pedro Sánchez.

Qui a hores d'ara pensi honestament que es pot arribar a negociar res sobre la independència amb Espanya, em disculpareu, però és curt de gambals. I de no ser-ho, llavors, compte, perquè és algú mogut per foscos interessos que l'estimulen a l'engany. Amb Espanya tan sols es poden acabar negociant els actius i els passius i aquesta és una negociació que únicament pot dur-se a terme des d'un estat que reconegui un altre estat. I per arribar aquí, primer caldrà fer un pas ferm i decidit de forma unilateral. No hi ha un altre camí.

Els de JUNTS s'han d'acabar d'aclarir i per fer-ho, potser podrien començar per preguntar-li al Sr. Mas, fins on s'ha d'exigir abans de transigir. Si decideixen que s'ha d'anar més lluny de la resposta que els doni, llavors aniran per bon camí. Cas contrari, que es retratin ja d'una vegada i llavors, els qui volem assolir la independència, anirem engrossint la llista de qui no votar.

Pel que fa a ERC, crec sincerament que ja no pot caure més avall. Respecte de l'independentisme han actuat amb tal despropòsit i de forma tan poca-solta, que se'm fa difícilíssim de descriure. Per això, he fet ús de la intel·ligència artificial i he demanat el següent en el ChatGPT: "Escriu-me un petit comentari sobre el funcionament de l'actual govern d'ERC amb sinònims de poca-soltada."

M'ha respost: "L'actual govern d'ERC presenta una gestió que,

en general, peca de manca de contundència. S'observa una certa debilitat en les seves accions i decisions, que semblen vacil·lants i manquen d'energia. Les polítiques implementades mostren una falta de determinació i no aconsegueixen generar un impacte significatiu. A més, hi ha una tendència a evitar d'assumir posicions contundents i a optar per solucions tímides davant dels reptes i problemes que s'afronten. Aquest funcionament amb poca solidesa pot provocar una sensació de frustració entre els ciutadans i generar dubtes sobre la capacitat de l'actual govern d'ERC per impulsar canvis significatius i efectius.”

Coi, potser sí que la resposta és artificial, però força intel·ligent, no trobeu?

A tots els partits que he esmentat, em permeto recordar-los que si el seu objectiu ha d'acabar sent “millorar l'autogovern i la convivència”, per això ja tenim al Sr. Illa i potser no ens en calen més. Que per cert, ja que ara ha sortit, m'agradaria preguntar-li al Sr. Illa què entén ell per convivència, perquè, pel que sembla, tan sols vol tenir contents als seus i als altres que ens bombin (que ara està de moda). No sé vosaltres, però jo ja n'estic fart d'haver de cedir, no fos cas que algú es molesti. Per què hem de ser sempre els qui volem viure en un país lliure, en un país nostre, en els nostres Països Catalans, els que ens hàgim d'acabar aguantant en favor de la convivència amb els qui ens volen sotmesos?

Personalment, tinc moltes ganes de tornar a votar aquest Nadal; sí, a votar i no pas abstenir-me. M'agradaria poder votar a qui cerqui la confrontació, a qui aposti per desestabilitzar a Espanya, a qui vulgui mantenir el combat, a qui encara cregui en la unilateralitat. Vull ser lliure per parlar de convivència, sense haver de preguntar-me: quina convivència?